

подібні ознаки з іншими самостійними кримінально-правовими явищами.

Список використаних джерел

1. Кримінальний кодекс України, ст. 185 . - [Електронний ресурс]. – Режим доступу до кодексу : [http:// zakon4.rada.gov.ua](http://zakon4.rada.gov.ua)
2. Кодекс України про адміністративні правопорушення, ст. 51 .- [Електронний ресурс]. – Режим доступу до кодексу : <http://zakon4.rada.gov.ua>
3. Закон України «Про державний бюджет на 2014 рік», ст. 7 . - [Електронний ресурс]. – Режим доступу до закону : <http://zakon4.rada.gov.ua>
4. Постанова Пленуму Верховного Суду України від 6 листопада 2009 р. № 10 “Про судову практику у справах про злочини проти власності” . – [Електронний ресурс]. – Режим доступу до постанови : <http://zakon4.rada.gov.ua>

Помалюс А.О., магістрант
Національної академії прокуратури
України

ПРОБЛЕМНІ ПИТАННЯ ВИЗНАЧЕННЯ НЕПОВНОЛІТНЬОЇ ОСОБИ ЯК ПОТЕРПЛОГО ВІД ЗЛІСНОГО НЕВИКОНАННЯ ОBOB'ЯЗКІВ ЩОДО ДОГЛЯДУ, ПЕРЕДБАЧЕНОГО СТ. 166 КРИМІНАЛЬНОГО КОДЕКСУ УКРАЇНИ

Сьогодні досить актуальною є проблема злочинності неповнолітніх, яка потребує негайної уваги з метою розробки та реалізації заходів протидії. Девіантна поведінка неповнолітніх зумовлена не тільки низкою факторів політичного, економічного, культурно-виховного характеру, а, насамперед, тим негативним впливом, якому піддається неповнолітній у своїй родині. При цьому як один із різновидів негативного

впливу виокремлюється невиконання батьками передбачених законом обов'язків по догляду за дітьми, що може призвести до відхилень у розвитку дитини і, відповідно, до формування криміногенних рис. Враховуючи вищезазначене, у разі вчинення дитиною кримінального правопорушення, крім притягнення до відповідальності, її одночасно необхідно розглядати в якості потерпілого від злісного невиконання обов'язків по догляду за дитиною або особою, щодо якої встановлена опіка чи піклування (ст. 166 КК України). В цьому контексті необхідно з'ясувати зміст поняття “дитина”.

Дослідженням дитини як потерпілого займалися такі вчені як М.І. Бажанов, Ю.Б. Дружаєва, Л.А. Кубрак, В.О. Кондратьєв.

Об'єктом посягання при вчиненні злочину, передбачено ст. 166 КК України є всебічний (психічний, фізичний, соціальний) розвиток дитини. Це означає, що може заподіюватись шкода як здоров'ю, так і соціальним зв'язкам потерпілого, що може негативно вплинути на майбутню адаптацію дитини у суспільстві.

Злісне невиконання обов'язку батьків по догляду може виражатися в залишенні дітей без нагляду, харчування, одягу, ненаданні грошового утримання тощо.

Чинне кримінальне законодавство України не роз'яснює у своїх положеннях поняття “дитина”, яке є дуже важливим при характеристиці низки злочинів. Стаття 6 Сімейного кодексу України визначає, що правовий статус дитини має особа до досягнення нею повноліття.

Відповідно до ст. 1 Закону України “Про охорону дитинства”, дитиною визнається особа віком до 18 років (повноліття), якщо згідно з законом, застосовуваним до неї, вона не набуває прав повнолітньої раніше.

Керівні принципи, що стосуються правосуддя в питаннях, пов'язаних з участю дітей-жертв і свідків злочинів від 22.07.2005 р. більш детально розкривають саме поняття дитини як жертви злочину, під якою розуміють дитину або підлітка до 18 років, яка є жертвою злочину незалежно від її ролі у

відповідному злочині. Документ водночас визначає і гарантії прав дітей, потерпілих від вчинення злочину.

Виходячи з положень ст. 166 КК України, злочин, передбачений цією статтею, може бути вчинений відносно дитини не тільки батьками, а й іншими особами - опікунами та піклувальниками.

Отже, на сьогодні кримінальне законодавство України не містить тлумачення поняття “дитина”, яке має велике значення для характеристики певних злочинів. Його відсутність зумовлює необхідність використання поняття “дитина” з інших галузей права, насамперед, сімейного. У зв’язку з цим під “дитиною” у кримінальному праві також необхідно розуміти особу, яка не досягла повноліття. При цьому соціальні зв’язки між неповнолітнім та іншими особами, в тому числі суб’єктами злочину не враховуються при визнанні особи дитиною.

Поплавська Д.С., курсант НАВС

ТЕРОРИЗМ – ЯК СУЧАСНА ПРОБЛЕМА МІЖНАРОДНОГО КОНФЛІКТУ

Тероризм у двадцять першому столітті набув міжнародного глобального характеру, став універсальним феноменом, що робить цю тему актуальною. Ще порівняно недавно тероризм мав локальний або регіональний характер, проте сьогодні він трансформується в наддержавні та світові глобальні структури, що мають змогу протистояти не лише окремим державам, а навіть світовому співтовариству. На цей час терор став одним з методів вирішення геополітичних та територіальних проблем, і немає ані одного регіону світу, для якого проблема загрози тероризму не була б актуальною. Для багатьох національних держав в тому числі і України ця проблема актуальна удвічі. Адже тероризм сьогодні є невід’ємною частиною зброї в арсеналі сепаратистів та